

Laodikea – Nummer ét

Esajas' domsprofeti over Synsdalen

Jeff Pippenger

2023-08-14

Udsagnet om Synsdalen. Hvad fattes dig nu, siden du i din helhed er steget op på tagene? Du, som er fuld af larm, en oprørsk by, en jublende by: dine dræbte mænd er ikke dræbt med sværdet, ej heller døde i kamp. Alle dine fyrster er flygtet sammen, de er bundet af bueskytterne; alle, som findes i dig, er bundet sammen, skønt de er flygtet langt bort. Derfor sagde jeg: Vend blikket bort fra mig; jeg vil græde bitterligt, anstreng jer ikke for at trøste mig over ødelæggelsen af mit folks datter. For det er en dag med trængsel og nedtrædelse og forvirring fra den Herre, Hærskarers Gud, i Synsdalen, en dag med nedbrydning af murene og med råb til bjergene. Esajas 22:1–5.

I Esajas' bog forekommer ordet »byrde« atten gange. Elleve af disse henvisninger betegner direkte domsprofetier, og de øvrige syv henvisninger omtaler en byrde som noget, der bæres på skulderen. Kun én af de henvisninger, der er oversat med »byrde«, betegner noget, der bæres på skulderen, og er samtidig en domsprofeti. Jeg agter at behandle denne ene henvisning, hvor det hebraiske ord betegner noget, der bæres, men som også er en domsprofeti; derfor fastslår jeg sontringen fra begyndelsen, skønt vi først senere vil vende tilbage til disse forhold.

Kapitlet er ikke uklart med hensyn til definitionen af „synets dal“, for den identificeres som „Davids by“ og også som „Jerusalem“. Synets dal er en henvisning til laodikeisk adventisme under historien i de sidste seks vers af Daniel elleve. Esajas fastsatte sammenhængen for denne undergang med den historie, der fremstilles i kapitel tyve, ved at beskrive den assyriske konges gradvise erobring af verden, idet han havde sendt en hærfører ved navn Tartan for at indtage en by i Egypten kaldet Ashdod.

Søndagsloven identificeres i Daniel 11,41, og den identificerer tre grupper, som ”undslipper” pavedømmets hånd ved søndagsloven.

I det år, da Tartan kom til Ashdod, (da Sargon, Assyriens konge, sendte ham,) og kæmpede imod Ashdod og indtog den, på den tid talte Herren ved Esajas, Amoz' søn, og sagde: Gå og løs sækkelærredet fra dine lænder, og tag dine sko af din fod. Og han gjorde således og gik nøgen og barfodet. Og Herren sagde: Ligesom min tjener Esajas har gået nøgen og barfodet i tre år til et tegn og et varsel imod Egypten og imod Etiopien, således skal Assyriens konge føre egypterne bort som fanger og etiopierne som bortførte, unge og gamle, nøgne og barfodede, ja med blottede balder, til Egyptens skam. Og de skal frygte og skamme sig over Etiopien, deres håb, og over Egypten, deres herlighed. Og indbyggeren på denne ø skal sige på den dag: Se, således går det vort håb, hvortil vi flyede for at få hjælp til at blive reddet fra Assyriens konge; og hvordan skal vi undslippe? Esajas 20:1–6.

Det spørgsmål, som øens indbyggere rejser, er, hvordan de skal undslippe Assyriens konge, som også fremstilles som Nordens konge i Daniel elleve.

Han [kongen i nord] skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal blive omstyrtet; men disse skal undslippe hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11:41.

I dette vers identificeres søndagsloven i De Forenede Stater, og der er nogle fine nuancer i Daniels passage, som er værd at overveje. Der er tre vers i træk i Daniel kapitel elleve, vers fyrrer til treogfyrrer, som alle identificerer „lande“. I vers fyrrer blev de lande, der repræsenterede det tidligere Sovjetunionen, bortrevet af pavedømmet og De Forenede Stater i 1989. Moderne historikere bekræfter dette forhold.

Dernæst finder vi i vers toogfyrrer ordet »lande«, som repræsenterer alle jordens lande, idet kongen fra nord (pavedømmet) indtager Egypten, der repræsenterer hele verden. Det er den ene af nuancerne. Den anden af de to nuancer, som jeg henviser til i de tre vers, angår ordet »undslippe« i vers enogfyrrer og dernæst igen i vers toogfyrrer. Der er tale om to forskellige hebraiske ord, skønt begge oversættes med »undslippe«. Det hebraiske ord, der i vers toogfyrrer er oversat med »undslippe«, betyder, at der ikke findes nogen udfrielse; for når de »ti konger«, som repræsenterer De Forenede Nationer, bliver enige om at overgive deres énverdensregering til det pavelige dyrs kontrol, er der ingen undslippen — ingen udfrielse.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Disse har én tanke, og de skal give deres kraft og magt til dyret. Disse skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem; thi han er herrers Herre og kongers Konge; og de, som er med ham, er kaldede og udvalgte og trofaste. Og han siger til mig: De vande, som du så, hvor skøgen sidder, er folk og skarer og nationer og tungemål. Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen og æde hendes kød og opbrænde hende med ild. Thi Gud har givet dem i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal være fuldbyrdede. Åbenbaringen 17:12–17.

Disse »ti konger« omtales gentagne gange i Guds ord, og i fortællingen om Elias var Akab, Israels konge, overhoved for ti stammer, og han var gift med Jesabel. Jesabel er pavedømmet ved verdens ende, Elias er budbæreren for den tredje engels budskab, og Akab er overhovedet for en alliance af ti konger. Akab repræsenterer De Forenede Stater som leder af De Forenede Nationer under søndagslovens profetiske historie. Når Egypten tages til fange af Assyrien, har nordens konge i Daniel 11,42 netop tvunget de ti konger til at gå med til at overgive deres rige til den pavelige magt.

„Når vi nærmer os den sidste krise, er det af afgørende betydning, at der hersker harmoni og enhed blandt Herrens redskaber. Verden er fyldt med storm og krig og splid. Men under ét overhoved — den pavelige magt — vil folket forenes for at stå Gud imod i hans vidners person. Denne sammenslutning sammenføjes af den store frafaldne. Mens han søger at forene sine redskaber i krig mod sandheden, vil han arbejde på at splitte og sprede dens fortalere. Misundelse, onde mistanker, bagtalelse bliver tilskyndet af ham for at frembringe uenighed og splid.“ Testimonies, bind 7, 182.

I vers enogfyrre finder vi ordet »undslippe«, og vi finder også ordet »undslippe« i vers toogfyrre, men der er tale om to forskellige hebraiske ord. Det ord, der i vers enogfyrre er oversat med »undslippe«, betyder at undslippe som ved glathed. Dette er det ord, der i vers seks i Esajas kapitel tyve er oversat med »undslippe«. »På den dag« spørger »denne øs beboer«, hvordan de kan undslippe assyreren, som »på den dag« gradvist er ved at erobre verden, sådan som det er fremstillet i Daniel elleve og flere andre skriftsteder.

I Daniel elleve, vers enogfyrre, når pavedømmet, eller som Daniel fremstiller ham, nordens konge, eller som Esajas fremstiller ham, Assyren, er ved at erobre det „herlige land“, som repræsenterer De Forenede Stater, identificeres to grupper.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal styrtes omkuld; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11:41.

Den ene er de »mange«, som omstyrtes, og den anden gruppe fremstilles som »Edom, Moab og de fornemste af Ammons børn«. Ved søndagsloven kalder Åbenbaringen atten, vers fire, dem, der endnu er i Babylon, til at »komme ud«.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Åbenbaringen 18,4.

Edom, Moab og de fornemste blandt Ammons børn er dem, som undslipper ved listighed, således som folkene på øen i Esajas tyve håber at gøre.

I vers enogfyrre er den anden nuance, jeg henviser til, den, at vi i vers fyrre, enogfyrre og toogfyrre finder ordet »lande«, men i vers enogfyrre er det et tilføjet ord, ikke i Daniels oprindelige ord, og det hører ikke hjemme dér. Mange lande blev omstyrtet som opfyldelse af vers fyrre ved Sovjetunionens sammenbrud, og mange lande bliver indtaget, når pavedømmet overtager De Forenede Nationer. Men ved søndagsloven i De Forenede Stater er de »mange«, som bliver omstyrtet, ikke mange lande; de kan kun være syvendedagsadventister.

„Hvis sandhedens lys er blevet fremholdt for dig, idet det åbenbarer sabbatten i det fjerde bud og viser, at der ikke findes noget grundlag i Guds Ord for søndagshelligholdelse, og du alligevel stadig holder fast ved den falske sabbat og nægter at helligholde den sabbat, som Gud kalder 'Min hellige dag,' modtager du dyrets mærke. Hvornår finder dette sted? Når du adlyder det dekret, der befaler dig at ophøre med arbejde om søndagen og tilbede Gud, samtidig med at du ved, at der ikke findes ét ord i Bibelen, som viser, at søndagen skulle være andet end en almindelig arbejdsdag, samtykker du i at modtage dyrets mærke og nægter Guds segl.“ Review and Herald, 13. juli 1897.

Ethvert medlem af Syvendedags Adventistkirken accepterede sabbatslæren, da vedkommende først blev døbt som medlem af kirken, og de holdes ansvarlige for »sandhedens lys» angående sabbatten.

Forandringen af sabbatten er tegn eller mærke på den romerske kirkes myndighed. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande,

yder derved hyldest til den magt, ved hvilken alene den er befalet. Dyrets mærke er den pavelige sabbat, som verden har antaget i stedet for den dag, Gud har bestemt.

"Ingen har endnu modtaget dyrets mærke. Prøvetiden er endnu ikke kommet. Der findes sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke undtaget. Ingen bliver fordømt, før de har fået lyset og har set forpligtelsen i det fjerde bud. Men når forordningen udgår, som håndhæver den falske sabbat, og den tredje engels høje råb advarer mennesker imod at tilbede dyret og dets billede, da vil skillelinjen klart blive draget mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke."

„Med hastige skridt nærmer vi os denne periode. Når de protestantiske kirker skal forene sig med den verdslige magt for at opretholde en falsk religion, som deres forfædre udholdt den hårdeste forfølgelse for at modsætte sig, da vil den pavelige sabbat blive håndhævet ved kirkens og statens forenede myndighed. Der vil finde et nationalt frafald sted, som kun vil ende i national undergang.“ Manuskript 51, 1899.

Ved søndagsloven er de eneste mennesker, der holdes ansvarlige for den tredje engels lys, syvendedagsadventister, for først da vil prøven fra den tredje engel blive forelagt dem, der står uden for adventismen. De »mange«, der omstyrtes ved søndagsloven, er laodikeiske adventister, for »dommen begynder ved Guds hus.«

Således skal de sidste blive de første, og de første de sidste; for mange er kaldede, men få udvalgte. Matthæus 20,16.

Esajas er et „tegn og et under“ for Egypten og Etiopien vedrørende pavedømmets gradvise erobring af verden. Egypten er De Forenede Nationer; Etiopien er Amerikas Forenede Stater, og Assyrien er pavedømmet. Inden for rammerne af denne profetiske historie begynder Esajas at fremføre en række domsprofetier. Kapitel toogtyve handler om laodikeerne, som omstyrtes ved søndagsloven, og filadelfierne, som kalder „Edom, Moab og de fornemste af Ammons børn“ ud af Babylon.

Laodikæisk adventisme mangler den nødvendige karakter for at blive frelst, og de udspys af Herrens mund ved søndagsloven. Jeg bemærker dette forhold alene for at understrege det næste punkt. Esajas toogtyve fremstiller endnu en grund til, at Laodikea går fortabt, for domsprofetien er rettet imod «synets» dal. Der er to primære hebraiske ord, som oversættes med «syn». Det ene betegner den profetiske rækkefølge af begivenheder, og det andet betegner et syn af Kristus. Det ene er ydre i forhold til menigheden, og det andet er indre i menigheden. Ordet i kapitel toogtyve er det syn, som repræsenterer profetiske begivenheder, og det er det samme ord, der oversættes med «syn» i Ordsprogenes Bog.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, der holder loven, salig er han. Ordsprogene 29:18.

“Byrden over Synsdalen” er den profeti, som identificerer to klasser af tilbedere i Guds kirke ved verdens ende. Den ene klasse, repræsenteret ved Shebna, er Laodikea, og den anden klasse er Filadelfia, repræsenteret ved Eljakim, Hilkijas søn. Skellet mellem de to klasser i kapitlet er

naturligvis det samme skel som i lignelsen om de ti jomfruer. Den ene klasse har olien ved midnat, og den anden klasse har den ikke. "Olien" repræsenterer som symbol forskellige sandheder afhængigt af den sammenhæng, hvori den forekommer, men i Esajas toogtyve er de ti jomfruers "olie" repræsenteret ved ordet "syn". Den ene klasse har "olien", den anden har den ikke.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet Satan som den skjærmende kerub. Ved de hellige væsener, der omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens beboere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynede, så de ikke skal blafre og gå ud. Hvis ikke denne hellige olie blev udgydt fra himlen gennem budskaberne fra Guds Ånd, ville ondskabens magter have fuldkommen kontrol over mennesker.“

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de meddelelser, som han sender os. Således afslår vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive meddelt til dem, som er i mørket. Når råbet lyder: ‚Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,‘ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har nærmet Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien, og deres liv lider skibbrud. Men hvis der bedes om Guds Hellige Ånd, hvis vi bønfalder, som Moses gjorde: ‚Vis mig din herlighed,‘ vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ‚Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.‘ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Profeternes ånder stemmer overens med hinanden, og Zakarias' to salvede er også de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve.

»Om de to vidner erklærer profeten videre: »Disse er de to olietræer og de to lysestager, som står for jordens Gud.« »Dit ord,« sagde salmisten, »er en lygte for min fod og et lys på min sti.« Åbenbaringen 11:4; Salme 119:105. De to vidner repræsenterer Skrifterne i Det Gamle og Det Nye Testamente. Begge er vigtige vidnesbyrd om Guds lovs oprindelse og bestandighed. Begge vidner også om frelsesplanen. Forbillederne, ofrene og profetierne i Det Gamle Testamente peger frem mod en Frelser, som skulle komme. Evangelierne og brevene i Det Nye Testamente fortæller om en Frelser, som er kommet på nøjagtig den måde, som var forudsagt ved forbillede og profeti.« The Great Controversy, 267.

Zakarias' to salvede repræsenterer den kommunikationsproces, som er illustreret i Åbenbaringen kapitel ét. „Olien“, som er det profetiske „syn“ af historiske begivenheder, formidles gennem Det Gamle og Det Nye Testamente. I Åbenbaringen elleve identificeres disse to vidner ud fra sammenhængen som Moses og Elias. Moses og Elias er et symbol i sig selv.

Når de fremstilles sammen, såsom på Forklarelsens Bjerg eller i Åbenbaringen elleve, er de symboler på to forskellige sandheder. På bjerget repræsenterer de martyrerne under søndagslovkrisen og de hundrede fireogfyre tusinde, mens de i Åbenbaringen elleve repræsenterer Det Gamle og Det Nye Testamente. Men for adventismen repræsenterer de endnu mere. De to vidner for jøderne var „loven og profeterne“, som repræsenterede Det Gamle Testamente, og de to vidner for de kristne var Det Gamle og Det Nye Testamente, men for adventismen er de to vidner

Guds ord og Jesu vidnesbyrd. Dette er grunden til, at Johannes var på Patmos.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og tålmodighed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Åbenbaringen 1,9.

I Esajas 22 fremstilles de to vidner, Moses og Elias, skønt dette kun kan erkendes, hvis man anvender Alfa og Omega-princippet på kapitlet. Overvej, hvor Jesus begyndte sin forklaring til sine disciple på vejen til Emmaus af „synet“ om de profetiske begivenheder.

„Idet Kristus begyndte med Moses, selve alfaet i Bibelens historie, udlagde han i alle Skrifterne det, der angik ham selv.“ Jesu liv, s. 796.

Elias er den profet, som fremtræder før Herrens store og frygtelige dag, med et budskab, der bygger på princippet om Alfa og Omega, idet han vender fædrenes (alfa) hjerter til børnene (omega). Moses og Elias repræsenterer alfa og omega i Bibelens profeti. Hvis du kan høre det, var Moses William Miller. Både Moses og Miller døde, og begge blev ved inspiration identificeret som frelste. Moses blev naturligvis oprejst umiddelbart efter sin død, men engle venter omkring Millers grav indtil hans opstandelse. Elias repræsenterer den sidste budbringer før Herrens store og frygtelige dags komme.

Jøderne forsøgte at standse forkyndelsen af det budskab, som var forudsagt i Guds Ord; men profetien må opfyldes. Herren siger: »Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer« (Malakias 4:5). Nogen skal komme i Elias' ånd og kraft, og når han træder frem, vil mennesker måske sige: »Du er alt for ivrig, du udlægger ikke Skrifterne på den rette måde. Lad mig fortælle dig, hvordan du skal forkynde dit budskab.«

"Der er mange, som ikke kan skelne mellem Guds gerning og menneskers. Jeg vil fortælle sandheden, sådan som Gud giver den til mig, og jeg siger nu: Hvis I fortsætter med at finde fejl, med at nære en stridens ånd, vil I aldrig lære sandheden at kende. Jesus sagde til sine disciple: 'Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu' (Johannes 16,12). De var ikke i en tilstand, hvor de kunne værdsætte hellige og evige ting; men Jesus lovede at sende Talsmanden, som skulle lære dem alle ting og minde dem om alt det, som Han havde sagt til dem. Brødre, vi må ikke sætte vor lid til mennesker. 'Hold op med at stole på mennesket, hvis ånde er i dets næse; for hvad er det at regne for?' (Esajas 2,22). I må hænge jeres hjælpeløse sjæle på Jesus. Det sømmer sig ikke for os at drikke af dalens kilde, når der er en kilde i bjerget. Lad os forlade de lavere strømme; lad os komme til de højere kilder. Hvis der er et punkt i sandheden, som I ikke forstår, og som I ikke er enige om, så undersøg det, sammenlign skrift med skrift, sænk sandhedens skakt dybt ned i minen i Guds Ord. I må lægge jer selv og jeres meninger på Guds alter, lægge jeres forudfattede meninger bort og lade Himlens Ånd lede jer til hele sandheden." Selected Messages, bog 1, 412.

I Esajas toogtyve repræsenterer Shebna og Eljakim de vise og de dårlige inden for adventismen ved verdens ende, når nordens konge marcherer mod Jerusalem. Eljakim, Hilkijas søn, besad „synet“; det gjorde Shebna ikke.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men salig er den, som holder loven.
Ordsprogene 29,18.

Det profetiske budskab, det vil sige dette verses „syn“, omhandler to ting. Du forstår forøgelsen af det profetiske lys, og du lever, og hvis du ikke gør det — dør du. Hvis du ikke forstår, kan du derfor ikke være beredt til at holde sabbatten ved prøven under søndagsloven. Da vil det være „for sent“. Når laodikeiske adventister omstyrtes ved søndagsloven, forkaster de loven, fordi de forkastede „sandhedens syn“. De har ingen olie; de forstår ikke den forøgelse af kundskab, som bliver forseglet op lige før nådetiden afsluttes.

Fordi du siger: Jeg er rig og har overflod af gods og trænger ikke til noget, og ikke ved, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen. Åbenbaringen 3,17.

Esajas tegn er, at han gik nøgen og barfodet i tre år. Det gjorde han for at advare dem, som ville lade sig advare ved hans profetiske budskab, om at hvis I ikke forstår synet om de profetiske begivenheder, vil I komme til søndagsloven og blive fanger, som føres bort i en elendig, ussel, fattig, blind og nøgen tilstand. Esajas var et tegn og et under for Esajas' historie, men endnu mere for verdens ende.

Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til formaning for os, til hvem verdens ender er nået. 1 Korintherbrev 10,11.

I de første fem vers i kapitel toogtyve identificeres Jerusalem, Davids stad, som en „larmende“, „glad stad“, som er fuld af „uro“. Et klassisk bibelsk udsagn, som endog benyttes af verdensmennesker, bruges i dette kapitel til at fremstille den „glade“ „larmende“ stad, som er fuld af „uro“, når de i vers tretten med glæde siger: „lad os æde og drikke; thi i morgen skal vi dø.“ Og dog, skønt de er glade, bliver deres mænd dræbt, men ikke med sværd og heller ikke i kamp, og derfor stiller Esajas spørgsmålet: „Hvad fattes dig?“

Hvad end der plager dem, har det fået dem til at gå op på hustagene. Hustagene er et symbol på tilbedelse af solen, månen og stjernerne; det er et symbol på spiritualisme. Adventismen er i passagen under en åndelig vildfarelse.

Og dem, der tilbeder himlens herskere på tagene; og dem, der tilbeder og sværger ved Herren, og som sværger ved Malkam; og dem, der har vendt sig bort fra Herren; og dem, der ikke har søgt Herren eller spurgt efter ham.

Vær stille for den Herre Guds åsyn; thi Herrens dag er nær; thi Herren har beredt et slagtoffer, han har helliget sine indbudte. Og det skal ske på Herrens slagtoffers dag, at jeg vil hjemsege fyrsterne og kongens børn og alle dem, som er klædt i fremmed dragt. På samme dag vil jeg også hjemsege alle dem, som springer over tærskelen, og som fylder deres herrers huse med vold og svig. Zefanias 1:5–9.

Ved søndagslovskrisen befinder adventismen, repræsenteret som Jerusalem, sig i „synets dal“. De, som forkaster det profetiske budskab, repræsenteret ved „olien“ eller „synet“, udøver spiritisme, hvilket Paulus behandler i Andet Thessalonikerbrev. Der finder vi også dem (Shebna), som ikke tog imod kærligheden til sandheden.

Og af den grund skal Gud sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen, for at de alle skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. 2 Thessalonikerbrev 2:11, 12.

Naturligvis er det ord, «sannhet», som Paulus benytter, det greske ordet som er afledet af det hebraiske ordet «sannhet», dannet ved sammensetningen af de tre hebraiske bokstaver som repræsenterer Alfa og Omega. Forkastelsen af «sannheten», fremstilt som princippet om Alfa og Omega, bringer en sterk villfarelse over laodikeerne, og den villfarelsen er spiritualisme.

„Profeten Esajas siger: »Når de siger til jer: Søg råd hos åndemanere og hos spåmænd, som piber og mumler — skal et folk ikke søge hos sin Gud? Skal man gå til de døde for de levende? Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det, fordi der ikke er noget lys i dem.« Esajas 8:19, 20. Hvis mennesker havde været villige til at modtage den sandhed, som så tydeligt er fremstillet i Skrifterne angående menneskets natur og de dødes tilstand, ville de i spiritismens påstande og manifestationer se Satans virke med kraft og tegn og løgnens under. Men frem for at opgive den frihed, som er så behagelig for det kødelige hjerte, og give afkald på de synder, som de elsker, lukker skarer deres øjne for lyset og går lige frem, uden at ænse advarslerne, mens Satan væver sine snarer om dem, og de bliver hans bytte. »Fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst,« derfor »skal Gud sende dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen.« 2 Thessalonikerbrev 2:10, 11.« Den store strid, 559.

I Esajas toogtyve bliver den jublende stads mænd dræbt, men ikke i kamp eller med sværd; de bindes sammen og dræbes med de ledere, som er flygtet.

"Hvis menigheden følger en kurs, der ligner verdens, vil den få del i den samme skæbne. Nej, snarere, eftersom den har modtaget større lys, vil dens straf være større end de ubodfærdiges."

„Vi som folk bekender os til at have sandheden forud for alle andre folk på jorden. Da bør vort liv og vor karakter være i overensstemmelse med en sådan tro. Dagen er lige over os, da de retfærdige skal bindes som kosteligt korn i neg til den himmelske lade, mens de ugudelige, ligesom rajgræsset, samles til den sidste store dags ild. Men hveden og rajgræsset 'vokser sammen indtil høsten.'“ Testimonies, bind 5, s. 100.

Lederskabet i Esajas toogtyve er blevet bundet sammen af „bueskytterne“. Shebna identificeres som en leder over huset, og hans stilling skal gives til Eljakim, Hilkijas søn. I Esajas toogtyve har det profetiske budskab, repræsenteret ved „synet“ af profetiske begivenheder, frembragt to klasser af tilbedere i Jerusalem, idet kongen fra nord nærmer sig. Den ene klasse bliver bundet til den himmelske lade, og den anden til de sidste dages ild. Det, som har bundet de ugudelige, er „bueskytterne“, hvilket er et af de mange symboler på islam i Guds Ord.

Og resten af bueskytternes antal, de vældige mænd blandt Kedars børn, skal blive formindsket; thi Herren, Israels Gud, har talt det. Esajas 21,17.

Og dette er navnene på Ismaels sønner, ved deres navne, efter deres slægter: Ismaels førstefødte, Nebajot; og Kedar og Adbeel og Mibsam, og Mishma og Duma og Massa, Hadar og Tema, Jetur, Nafish og Kedema: Dette er Ismaels sønner, og dette er deres navne, efter

deres byer og efter deres borge; tolv fyrster efter deres folk. 1 Mosebog 25:13–16.

Adventismens lederskab blev bundet af bueskytter, da de forkastede budskabet om, at islam angreb Amerikas Forenede Stater den 11. september 2001 til opfyldelse af Bibelens profeti. Angrebet den 11. september var bekræftelsen på det budskab, som blev åbnet i 1989 ved Sovjetunionens sammenbrud. Islams angreb den 11. september svarede til den 11. august 1840, da en profeti om, at islam blev holdt tilbage, gav kraft til den første engels budskab ved at bekræfte Millers grundlæggende profetiske regel, at en dag repræsenterede et år. Den 11. august 1840 var en opfyldelse af en forudsagt begivenhed, som var baseret på dag-for-et-år-princippet. Da den blev opfyldt, blev den første engels budskab bragt til enhver missionsstation i verden.

9/11 bekræftede den grundlæggende regel i det “syn”, som adventismen fik til opgave at forkynde. Denne regel er, at historien gentager sig. Da dag-for-et-år-princippet blev bekræftet den 11. august 1840, steg den mægtige engel i Åbenbaringen 10 ned og markerede bemyndigelsen af Millers budskab om dommens time, hvorved den forudbillede, da englen i Åbenbaringen 18 steg ned den 9/11.

„Hvordan er det gået til, at det er blevet sagt, at jeg har erklæret, at New York skal fejes bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger rejse sig dér, etage efter etage: ‘Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden med væld! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet ned ved Guds krafts venden og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.“ Review and Herald, 5. juli 1906.

Der er naturligvis meget mere at sige om islam, men Shebna repræsenterer dem, som forkaster det profetiske historiesyns „syn“, der er baseret på historiens gentagelse, ledsaget af den grundlæggende sandhed om historiens gentagelse—at begyndelsen på en ting illustrerer enden på en ting. Islams tilbageholdelse den 11. august 1840 bragte englen i Åbenbaringen 10 ned, og islams løsladelse den 11/9 bragte englen i Åbenbaringen 18 ned.

Og jeg sagde: Hør dog, I Jakobs hoveder og I fyrster af Israels hus: Er det ikke jer, der bør kende retten? I, som hader det gode og elsker det onde, som flår huden af dem og kødet af deres ben, I, som også æder mit folks kød og flår huden af dem; og de knuser deres ben og hugger dem i stykker som til gryden og som kød i kedlen. Da skal de råbe til Herren, men han vil ikke høre dem; ja, han vil på den tid skjule sit ansigt for dem, eftersom de har handlet ondt i deres gerninger. Så siger Herren om de profeter, som fører mit folk vild, som bider med deres tænder og råber: Fred! men mod den, som ikke lægger noget i deres mund, bereder de krig. Derfor skal det blive nat for jer, så I ikke skal have noget syn; og det skal blive mørkt for jer, så I ikke skal spå; og solen skal gå ned over profeterne, og dagen skal formørkes over dem. Da skal seerne blive til skamme, og spåmændene stå forvirrede; ja, de skal alle tildække deres læber, for der er intet svar fra Gud. Men jeg er sandelig fuld af kraft ved Herrens Ånd og af ret

og af styrke til at kundgøre Jakob hans overtrædelse og Israel hans synd. Hør dette, jeg beder jer, I hoveder for Jakobs hus og fyrster for Israels hus, I, som afskyr retten og fordrejer al retskaffenhed. De bygger Zion med blod og Jerusalem med uret. Dets hoveder dømmer for betaling, og dets præster lærer for løn, og dets profeter spår for penge; dog støtter de sig til Herren og siger: Er Herren ikke iblandt os? Intet ondt kan komme over os. Mika 3:1–11.

Og hele mængden af alle de folk, som strider imod Ariel [Jerusalem], ja, alle dem, som strider imod hende og hendes fæstning og bringer hende i trængsel, skal være som en drøm, et syn om natten. Det skal være, som når en sulten mand drømmer, og se, han spiser; men han vågner, og hans sjæl er tom; eller som når en tørstig mand drømmer, og se, han drikker; men han vågner, og se, han er mat, og hans sjæl begærer: således skal mængden af alle de folk være, som strider imod Zions bjerg. Stands op og undres; råb højt og skrig: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og har lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han tildækket. Og det hele syn er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglet, som man giver til en, der er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd. Derfor sagde Herren: Eftersom dette folk nærmer sig mig med deres mund og ærer mig med deres læber, men holder deres hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskers bud, derfor, se, vil jeg igen gøre et underligt værk iblandt dette folk, ja, et underligt værk og et tegn; for deres vises visdom skal forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres omvending af alting skal regnes som pottemagerens ler; for skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:7–16.

Synets dal er ifølge Esajas „en dag med trængsel og nedtrædelse og forvirring fra den Herre, Hærskarers Gud, i synets dal, med nedbrydning af murene og råb til bjergene.“ Derfor græder Esajas bittert, ligesom også Jesus gjorde.

Jesu tårer var ikke en forudgribelse af hans egen lidelse. Lige foran ham lå Getsemane, hvor snart rædslen ved et stort mørke ville overskygge ham. Fåreporten var også i sigte, den port, gennem hvilken dyrene til slagtofre i århundreder var blevet ført. Denne port skulle snart åbnes for ham, det store modbillede, som alle disse ofre havde peget hen imod som offeret for verdens synder. Næved lå Golgata, skuepladsen for hans forestående kval. Men det var ikke på grund af disse påmindelser om hans grusomme død, at Forløseren græd og støned i åndelig angst. Hans sorg var ikke selvisk. Tanken om hans egen kval indgød ikke frygt i den ædle, selvopofrende sjæl. Det var synet af Jerusalem, der gennemborede Jesu hjerte—Jerusalem, som havde forkastet Guds Søn og foragtet hans kærlighed, som nægtede at lade sig overbevise af hans mægtige mirakler og stod for at tage hans liv. Han så, hvad hun var i sin skyld ved at forkaste sin Forløser, og hvad hun kunne have været, dersom hun havde taget imod ham, som alene kunne læge hendes sår. Han var kommet for at frelse hende; hvordan kunne han opgive hende?

Israel havde været et begunstiget folk; Gud havde gjort deres tempel til sin bolig; det var „skønt hævet, hele jordens glæde“. Salme 48,2. Beretningen om mere end tusind år af Kristi beskyttende omsorg og ømme kærlighed, sådan som en fader nærer for sit eneste barn, fandtes dér. I dette tempel havde profeterne fremført deres højtidelige advarsler. Dér var de brændende røgelseskar blevet svunget, mens røgelsen, blandet med de tilbedendes bønner, var steget op til Gud. Dér var dyrenes blod flydt som forbillede på Kristi blod. Dér havde Jehova åbenbaret sin herlighed over nådestolen. Dér havde præsterne forrettet tjenesten, og symbolers og ceremoniers pragt havde fortsat gennem tidsaldr. Men alt dette måtte få en ende.

"Jesus løftede sin hånd, — den, som så ofte havde velsignet de syge og lidende, — og idet han vinkede med den mod den dømte by, udbrød han i afbrudte sorgsudbrud: 'Hvis du dog havde kendt, ja, også du, i det mindste på denne din dag, det, som hører til din fred! —' Her standsede Frelseren og lod usagt, hvad Jerusalems tilstand kunne have været, dersom hun havde modtaget den hjælp, som Gud ønskede at give hende, — gaven af sin elskede Søn. Hvis Jerusalem havde vidst det, som det var hendes privilegium at vide, og havde agtet på det lys, som Himlen havde sendt hende, kunne hun have stået frem i velstandens stolthed, som rigernes dronning, fri i styrken af den magt, Gud havde givet hende. Der ville ikke have stået bevæbnede soldater ved hendes porte, ingen romerske faner ville have vajet fra hendes mure. Den herlige skæbne, som kunne have velsignet Jerusalem, dersom hun havde taget imod sin Forløser, rejste sig for Guds Søns blik. Han så, at hun ved ham kunne være blevet helbredt for sin svære sygdom, befrikt fra trældom og grundfæstet som jordens mægtige hovedstad. Fra hendes mure ville fredens due være draget ud til alle folkeslag. Hun ville have været verdens herligheds diadem."

„Men det lyse billede af, hvad Jerusalem kunne have været, svinder bort for Frelserens blik. Han erkender, hvad hun nu er under det romerske åg, bærende Guds mishag, dømt til Hans gengældende dom. Han genoptager den brudte tråd i sin klage: „Men nu er de skjult for dine øjne. For de dage skal komme over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig inde fra alle sider, og de skal lægge dig jævnt med jorden og dine børn inden i dig; og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgelsestid.“"

Kristus kom for at frelse Jerusalem med hendes børn; men farisæisk hovmod, hykleri, misundelse og ondskab havde hindret ham i at fuldbyrde sit forsæt. Jesus kendte den frygtelige gengældelse, som ville ramme den dømte by. Han så Jerusalem omringet af hære, de belejrede indbyggere drevet til sult og død, mødre, der nærrede sig af deres egne børns døde legemer, og både forældre og børn, der rev den sidste bid mad fra hinanden, idet den naturlige hengivenhed blev tilintetgjort af sultens gnavende kvaler. Han så, at jødernes stivsind, som kom til udtryk i deres forkastelse af Hans frelse, også ville føre dem til at nægte at underkaste sig de invaderende hære. Han skuede Golgata, hvor han skulle ophøjes, besat med kors så tæt som skovens træer. Han så de elendige indbyggere lide pine på pinebænken og ved korsfæstelse, de skønne paladser ødelagt, templet i ruiner, og af dets mægtige mure ikke én sten ladet på den anden, mens byen blev pløjet som en mark. Vel kunne Frelseren græde i sjælekval ved synet af dette frygtelige scenari.

„Jerusalem havde været barnet for Hans omsorg, og ligesom en øm fader sørger over en vildfarende søn, således græd Jesus over den elskede stad. Hvordan kan jeg opgive dig? Hvordan kan jeg se dig hengivet til ødelæggelse? Må jeg lade dig gå hen for at fylde dit misgernings bæger til randen? Én sjæl er af så stor værdi, at verdener i sammenligning med den synker ned i betydningsløshed; men her var et helt folk ved at gå fortabt. Når den hastigt synkende sol i vest skulle forsvinde for himlens øjne, ville Jerusalems nådetid være til ende. Medens processionen standsede på Oliebjergets højderyg, var det endnu ikke for sent for Jerusalem at omvende sig. Barmhjertighedens engel var da ved at folde sine vinger for at stige ned fra den gyldne trone og vige pladsen for retfærdigheden og den hastigt kommende dom. Men Kristi store kærlighedshjerte gik stadig i forbøn for Jerusalem, som havde foragtet Hans miskundhed, ringeagtet Hans advarsler og stod for at besmitte sine hænder med Hans blod. Hvis Jerusalem blot ville omvende sig, var det endnu ikke for sent. Mens de sidste stråler fra den nedgående sol endnu dvælede over tempel, tårn og spir, ville da ikke en god engel lede hende til Frelserens kærlighed og afvende hendes skæbne? Du skønne og vanhellige stad, som havde stenet profeterne, som havde forkastet Guds Søn, som ved din ubodfærdighed lænkede dig selv i trældommens lænker — din nådetid var næsten forbi!“ Jesu liv, 576–578.

Således som krigsførelsen mod Jerusalem beskrives af Esajas i kapitel toogtyve, stillede de angribende sig op ved porten. Elam og Kir står ved porten med våbnene rede, og derpå blotlægger de Jerusalems dække. Hos Esajas er det »dække«, som fjenderne ved porten blotlægger, Egyptens skygge.

Ve de genstridige børn, siger Herren, som holder råd, men ikke fra mig, og som lægger et dække over sig, men ikke af min Ånd, for at de kan lægge synd til synd; som drager ned til Egypten uden at have spurgt af min mund, for at styrke sig ved Faraos styrke og sætte deres lid til Egyptens skygge! Esajas 30:1, 2.

Det erkendes af Jerusalems fjender, at de, som repræsenteres ved Shebna, har sat deres lid til Egypten i den tanke, at Egypten ville beskytte dem, hvorimod de, som repræsenteres ved Eljakim, Hilkijas søn, ikke stoler på „Egyptens skygge“, men er dækket af Guds Ånds dække og stoler på „den Højestes skygge“.

Den, som bor i den Højestes skjul, skal hvile under den Almægtiges skygge. Jeg vil sige om Herren: Han er min tilflugt og min borg, min Gud; på ham vil jeg stole. Salmernes Bog 91,1-2.

Ved søndagslovskrisen stoler de kloge jomfruer, repræsenteret ved Eljakim, Hilkijas søn, på den Højestes skygge, og de dårlige jomfruer, repræsenteret ved Shebna, stoler på Egyptens skygge. Ordet, der er oversat med „blottet“, betyder at afklæde og føre i fangenskab. Fjenderne ved porten erkender, at Jerusalems beskyttelse er blevet fjernet, og Shebna og hans fæller begynder da at forsøge at frelse sig selv, for de ser „bruddene i Davids stad“, og de ser, at der er mange brud, som vil tillade fjenden at trænge ind. I panik, som fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer, begynder de dårlige at søge beskyttelse, men de har ingen.

Shebna ser hen til „skovrustningen“ for at frelse ham, men det er for sent. Han tæller husene i Jerusalem og begynder at rive dem ned for at befæste muren, men det er for sent. De samler vand fra den nedre dam og forsøger at skabe forbindelse til vandet i den gamle dam, men det er for sent.

At vand er et primært symbol på Helligånden, viser, at de desperat søger efter olie, men det er for sent. I alle deres anstrengelser glemte de dammenes Skaber, og at han for længe siden dannede disse "damme" af sandhed. De glemte, at det var Evighedens Klippe, som tilvejebragte budskabet i fordums tid. De valgte ikke at vandre på de gamle stier, fremstillet ved de grundvolde, som blev lagt gennem William Millers arbejde.

„Fjenden søger at aflede vore brødres og søstres sind fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans sofismer er udtænkt til at lede sindene bort fra timens farer og pligter. De regner det lys for intet, som Kristus kom fra himmelen for at give Johannes til sit folk. De lærer, at de begivenheder, som ligger lige foran os, ikke er tilstrækkelig betydningsfulde til at fortjene særlig opmærksomhed. De sætter sandheden af himmelsk oprindelse ud af kraft og berøver Guds folk deres tidligere erfaring og giver dem i stedet en falsk videnskab.

„Så siger Herren: Stå på vejene og se efter, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.“ Jeremias 6,16.

"Lad ingen søge at rive grundvoldene for vor tro bort — de grundvolde, som ved begyndelsen af vort værk blev lagt gennem bønsumt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget i de sidste halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, der er blevet lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt."

»I fortiden har mange påtaget sig opbygningen af en ny tro, indførelsen af nye principper. Men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart, for den var ikke grundlagt på Klippen.«

„Måtte ikke de første disciple tage menneskers udsagn op til møde? Måtte de ikke lytte til falske teorier og derpå, efter at have gjort alt, stå fast og sige: 'Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, som er lagt'? 1 Korintherbrev 3:11.

”Så skal vi holde begyndelsen på vor frimodighed fast indtil enden. Ord med kraft er blevet sendt af Gud og af Kristus til dette folk for at føre dem ud fra verden, punkt for punkt, ind i det klare lys af den nærværende sandhed. Med læber, rørt ved af hellig ild, har Guds tjenere forkyndt budskabet. Det guddommelige ord har sat sit segl på ægtheden af den sandhed, der er blevet forkyndt.” Testimonies, bind 8, s. 296, 297.

Den „dag“, hvor alt dette finder sted, er den bibelske „dag“, som Esajas identificerer som den, da Herren, Hærskarers Gud, kaldte til „gråd og klage og skaldethed og omgjordelse med sækkelærred.“

Og Herren talte til Moses og sagde: Også på den tiende dag i denne syvende måned skal der være en forsoningsdag; den skal være en hellig sammenkomst for jer; og I skal ydmyge jeres sjæle og bringe Herren et ildoffer. Og I må ikke udføre noget arbejde på denne samme dag; for det er en forsoningsdag, til at gøre soning for jer for Herren jeres Guds ansigt. For enhver sjæl, som ikke bliver ydmyget på denne samme dag, skal udryddes fra sit folk. Og enhver sjæl, som udfører noget arbejde på denne samme dag, den sjæl vil jeg tilintetgøre fra sit folk. I må slet intet arbejde udføre; det skal være en evig gyldig forskrift fra slægt til slægt, hvor I end bor.

Den skal være for jer en hvilesabbat, og I skal ydmyge jeres sjæle; på den niende dag i måneden om aftenen, fra aften til aften, skal I holde jeres sabbat. 3 Mosebog 23:26–32.

Den dag, som illustreres ved Shebna og Eliakim, Hilkias søn, er den antitypiske Forsoningsdag, som omfatter historien fra 1844, indtil Mikael står frem. I denne tidsperiode er adventismen blevet kaldet til at “ydmyge” deres sjæle, eller som Esajas fremstiller det, er den kaldet “til gråd og til klage og til skaldethed og til at omgjorde sig med sæk.”

„I 1844 gik vor store Ypperstepræst ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom for at påbegynde den undersøgende doms gerning. De retfærdige dødes sager er blevet taget op til granskning for Gud. Når dette arbejde er fuldendt, skal dom afsiges over de levende. Hvor dyrebare, hvor betydningsfulde er ikke disse højtidelige øjeblikke! Hver enkelt af os har en sag verserende ved himmelens domstol. Vi skal hver især dømmes efter de gerninger, som er gjort i legemet. I den forbilledlige tjeneste, når forsoningsværket blev udført af ypperstepræsten i det allerhelligste i den jordiske helligdom, blev folket pålagt at ydmyge deres sjæle for Gud og bekende deres synder, for at de kunne blive sonet og udslettet. Skulle der kræves mindre af os på denne modbilledlige forsoningsdag, når Kristus i helligdommen deroppe går i forbøn for sit folk, og den endelige, uigenkaldelige afgørelse skal afsiges over hver eneste sag?“

»Hvordan er vor tilstand i denne frygtelige og højtidelige tid? Ak, hvilken stolthed der råder i menigheden, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kærlighed til klædedragt, letsindighed og fornøjelse, hvilket begær efter overhøjhed! Alle disse synder har formørket sindet, så de evige ting ikke er blevet erkendt. Skal vi ikke granske Skrifterne, for at vi kan vide, hvor vi befinder os i denne verdens historie? Skal vi ikke blive indsigtfulde med hensyn til det værk, der bliver udført for os på dette tidspunkt, og den stilling, som vi som syndere bør indtage, mens dette forsoningsværk skrider frem? Hvis vi har nogen omsorg for vore sjæles frelse, må vi foretage en afgørende forandring. Vi må søge Herren med sand anger; vi må med dyb sjælelig sønderknuselse bekende vore synder, for at de kan blive udslettet.« Selected Messages, bog 1, 124, 125.

Og på den dag kaldte den Herre, Hærskarers Gud, til gråd og til klage og til skaldethed og til at binde sæk om sig; og se, fryd og glæde, man slagter okser og dræber får, spiser kød og drikker vin: Lad os æde og drikke, for i morgen skal vi dø. Esajas 22:12, 13.

Herren kaldte Shebna til at ydmyge sin sjæl, men han valgte at spise og drikke og fortsætte festen. Herren “åbenbarede” i hans “ører”, at Shebnas synd ikke ville blive sonet. Det ord, der er oversat med “sonet”, er det ord, der i Tredje Mosebog bruges om “forsoning”. Denne synd hos det laodikeiske adventfolk vil ikke blive forsonet. Nu begynder Esajas at behandle forholdet mellem Shebna (laodikeiske adventister) og Eljakim, Hilkijas søn (filadelfiske adventister).

Shebna er „skatmesteren“, ligesom Judas var det. Og Tobija boede på Nehemias’ tid i Guds helligdom i et kammer (skatkammer), hvor offergaverne skulle opbevares. Da Nehemias rensede templet, kastede han Tobija og hans ejendele ud. Også Shebna skal kastes ud. Begge illustrerer den udspyen af laodikeisk adventisme ved søndagsloven.

„På grund af ammonitternes og moabitternes grusomhed og troløshed mod Israel havde Gud gennem Moses erklæret, at de for evigt skulle udelukkes fra menigheden af Hans folk. Se 5 Mosebog 23,3–6. I trods mod dette ord havde ypperstepræsten fjernet de offergaver, der var opbevaret i kammeret i Guds hus, for at gøre plads til denne repræsentant for en forbudt slægt. Større foragt for Gud kunne ikke være blevet vist end at tilstå denne Guds og Hans sandheds fjende en sådan gunst.“

„Da Nehemias vendte tilbage fra Persien, fik han kundskab om den dristige vanhelligelse og traf straks forholdsregler for at fordrive indtrængererne. ‘Det gjorde mig meget ondt,’ erklærer han; ‘derfor kastede jeg alle Tobias husgeråd ud af kammeret. Derefter gav jeg befaling til, at de rensede kamrene; og jeg bragte igen redskaberne til Guds hus derind tillige med afgrødeofferet og virakken.’“

„Ikke alene var templet blevet vanhelliget, men også ofrene var blevet misbrugt. Dette havde haft en tendens til at modvirke folkets gavmildhed. De havde mistet deres nidkærhed og glød og var uvillige til at betale deres tiender. Forrådskamrene i Herrens hus var kun sparsomt forsynet; mange af sangerne og andre, som var beskæftiget i tempeltjenesten, havde, fordi de ikke modtog tilstrækkelig understøttelse, forladt Guds værk for at arbejde andetsteds.“ Profeter og Konger, 670.

Shebna, Judas og Tobija repræsenterer alle laodikeiske adventister ved tidens ende.

Så siger den Herre, Hærskarers Gud: Gå, begiv dig hen til denne forvalter, til Shebna, som er sat over huset, og sig: Hvad har du her, og hvem har du her, siden du her har udhugget dig en grav, som den der udhugger sig en grav i højden og udhugger sig en bolig i klippen? Se, Herren vil føre dig bort i et mægtigt fangenskab og visselig indhulle dig. Han vil visselig slynge og kaste dig som en bold ind i et vidt land; dér skal du dø, og dér skal din herligheds vogne blive til skam for din herres hus. Og jeg vil drive dig bort fra din stilling, og fra din post skal han støde dig ned. Esajas 22:15–19.

Idet nordens konge nærmer sig Jerusalem, må det erindres, at tilnærmelsen er en gradvis tilnærmelse, som Jerusalems borgere vidste var på vej. Dette er det, der identificeres i Esajas kapitel tyve, da Tartan, den assyriske hærfører, erobrede Ashdod i Egypten. De vidste, hvad der var i vente, og Shebna brugte sin tid på at lade sig lave en prangende grav. Arkæologer fandt Shebnas grav og fjernede den indskrift, som stod over gravens indgang, og den befinder sig nu på et britisk museum. Forbløffende nok modtog Eliakim, Hilkijas søn, da Shebna blev fjernet og overtog Shebnas ledende stilling, et kongeligt segl, som han kunne bruge til at stadfæste sit navn på officielle dokumenter. Også dette segl blev fundet af arkæologer og befinder sig på det samme museum i England. Shebna er på museet repræsenteret ved sin grav, dødens tegn, og Eliakim, Hilkijas søn, er på museet med repræsentationen af livets segl.

For Shebnas forkastelse af advarselsbudskabet vedrørende nordens konge blev han udspøjet af Herrens mund, og det ord, der i Åbenbaringens advarsel til Laodikea oversættes med „udspy“, betyder faktisk projektilopkastning. Sammen med Nehemias kastede han Tobija og hans ejendele ud, og med Shebna blev han voldsomt slynget som en bold til et fjernt land. Shebna er laodikeiske adventister, som forkaster det profetiske budskab, der blev forseglingsbrudt i 1989, og som

forbereder sig til graven—dyrets mærke—og Eljakim, Hilkijas søn, er filadelfisk adventisme, som modtager Guds segl.

Og det skal ske på den dag, at jeg vil kalde min tjener Eljakim, Hilkijas søn; og jeg vil klæde ham i din kjortel og styrke ham med dit bælte, og jeg vil lægge dit herredømme i hans hånd; og han skal være en fader for Jerusalems indbyggere og for Judas hus. Esajas 22,20-21.

Ved søndagsloven bliver Adventismens hvide og ukrudt adskilt, og lederskabet for den sejrende menighed gives til Eljakim, Hilkijas søn, og Herren ophøjer da sin menighed som et banner, idet den tredje engels budskab vokser til et højt råb. Jeg har måske været for redundant ved at medtage udtrykket „Hilkijas søn“, når jeg ganske enkelt kunne sige Eljakim. Men tilsammen er faderen og hans barn et symbol på Elias-budskabet før de syv sidste plager. Elias' budskab benytter symbolikken med fædre og børn til at fremstille den første (faderen) og den sidste (sønnen). Dette profetiske forhold bidrager til de sidste gåder i kapitel toogtyve. Løftet til Eljakim, Hilkijas søn, er, at Herren vil lægge nøglen til Davids hus på hans skulder.

“Davids hus” er budskabet om fader og søn, som Jesus henviste til i sin sidste samtale med de oprørske jøder. Det er også dér, Han afslutter Johannes' Åbenbaring. Davids hus havde en nøgle, som, hvis intet andet anvendes den 22. oktober 1844, må være afgørende, for det eneste sted i Skrifterne, der henviser til denne nøgle, er i budskabet til menigheden i Filadelfia.

Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så han skal åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne. Esajas 22,22.

Og skriv til englen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åbner: Jeg kender dine gerninger; se, jeg har sat foran dig en åben dør, og ingen kan lukke den; for du har kun lidt kraft og har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn. Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig. Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, som bor på jorden. Se, jeg kommer snart; hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din krone. Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:7–12.

Eliakim repræsenterer en filadelfier under Miller-bevægelsen, som åbner det Allerhelligste den 22. oktober 1844. Jeg ved, at det var Kristus, vor Ypperstepræst, som åbnede denne husholdningsmæssige dør, men Kristus lagde nøglen på skulderen af Eliakim, Hilkias søn, og siger, at „han skal åbne“. Vi er nået til det punkt, som jeg påpegede i begyndelsen af denne artikel.

I Esajas finder vi ordet „byrde“ atten gange, men syv af disse gange betegner det noget, der bæres på skulderen, og elleve gange betegner det en domsprofeti. Ved én af disse atten forekomster bruges ordet, som betyder en domsprofeti, samtidig også til at betegne en byrde, der bæres på

skulderen.

Historien om synsdalen handler om et domsbudskab, der skaber to klasser af tilbedere i Jerusalem. Det profetiske budskab, som identificerede dommens begyndelse, blev forkyndt af fader Miller, og det er den første engels budskab, som endte, da døren til det hellige blev lukket, og Det Allerhelligste blev åbnet den 22. oktober 1844. Den „byrde“, som blev lagt på William Millers skuldre, og som han fik befaling til at bære til verden, var den første engels budskab, en domsprofeti, som endte den 22. oktober 1844 med ankomsten af den tredje engels budskab.

„Nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder,“ og der står: „På den dag skal sømmet, som er fæstet på et sikkert sted, fjernes og hugges ned og falde; og den byrde, som hvilede på det, skal skæres af.“

Det ord, der her er oversat med „byrde“, er det ord, der betegner en domsprofeti, men denne domsprofeti er ikke det hebraiske ord, som Esajas bruger til at betegne noget, man bærer på sin skulder. Som ord for domsprofeti betyder det, at Eliakim, Hilkijas søn, skulle få Davids nøgle lagt på sin skulder, og den byrde, der er på hans skulder, er en domsprofeti. Det er et dybtgående ordspil!

Søster White siger dette om en nøgle, som er knyttet til Bibelen.

„I forbindelse med Guds Ord findes der en nøgle, som låser det kostbare skrin op til vor tilfredsstillelse og glæde. Jeg føler taknemmelighed for hver lysstråle. I fremtiden vil erfaringer, som nu er meget gådefulde for os, blive forklaret. Nogle erfaringer vil vi måske aldrig fuldt ud kunne fatte, før dette dødelige iklæder sig udødelighed.“ Manuscript Releases, bind 17, 261.

Millers indledende bemærkninger om sin drøm siger dette.

„Jeg drømte, at Gud ved en usynlig hånd sendte mig et kunstfærdigt forarbejdet skrin, omtrent ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, udført i ibenholt og perler med kunstfærdige indlægninger. Til skrinet var der fæstnet en nøgle. Jeg tog straks nøglen og åbnede skrinet, hvor jeg til min undren og overraskelse fandt det fyldt med juveler af alle slags og størrelser, diamanter, ædelstene samt guld- og sølvmønter af enhver størrelse og værdi, smukt ordnet hver på sin plads i skrinet; og således ordnet genspejlede de et lys og en herlighed, som kun solen kunne måle sig med.“ Early Writings, 81.

I James Whites fodnoter til drømmen siger han dette om nøglen.

Den »vedhæftede nøgle« var hans måde at fortolke det profetiske Ord på — idet han sammenlignede skrift med skrift — Bibelen som sin egen fortolker. Med denne nøgle åbnede broder Miller »skrinet«, eller den store sandhed om adventen, for verden.« James White.

James White kommenterede denne drøm, og dermed skrev han en indledning. Det er af største betydning at erkende, at Miller havde sin drøm og offentliggjorde den i 1847, mindst to år efter den store skuffelse, da de tidligere forenede Milleritiske Adventister var blevet spredt. Miller var adskilt fra bevægelsen, og den „lille hjord“, som var „spredt omkring“, led stadig under skuffelsen.

Millers drøm talte ind i denne situation, og James White kommenterede den, og Ellen White henviste til den på en fuldstændig positiv måde. James White skrev en indledning til sin drøm, medtog sin drøm og tilføjede derefter nogle få fodnoter. Hans indledning, drømmen og fodnoterne vil befinde sig sidst i denne artikel for dem, der har behov for adgang til disse oplysninger.

Esajas toogtyve er en illustration af adventismens begyndelse og afslutning. I begge historier var og vil der være en adskillelse, som fandt sted den 22. oktober 1844 og dernæst igen ved søndagsloven. Adskillelsen i begge tilfælde, begyndelsen og afslutningen, er en opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer. Søster White oplyser os om, at de tåbelige jomfruer er laodikeere. Shebna repræsenterer laodikeiske adventister i adventismens begyndelse og afslutning. Eliakim, Hilkijas søn, repræsenterer filadelfiske adventister.

Men Hilkija repræsenterer også adventismens fader, for »han skal være en fader for Jerusalems indbyggere og for Judas hus.« William Miller blev med respekt kaldt »Fader Miller«. Miller fik »Davids nøgle« lagt på sin skulder, hvilket repræsenterer hans metode til at studere Skrifterne, »linje på linje«.

Kisten var Bibelen, og han brugte „Davids nøgle“, som repræsenterede de regler for profetisk fortolkning, som han benyttede til at åbne den første engels sandheder. Disse regler, (Davids nøgle) og hans domsprofeti (byrden), som blev forstået ved Davids nøgle, blev hængt „som et søm på et sikkert sted“ i helligdommen. „Sømmet“ var datoen 22. oktober 1844. Ordet „søm“ betyder en stift, et søm eller en pæl og repræsenterer et vejmærke. „Byrden“, eller den domsprofeti, som blev hængt på dette søm, var den første engels budskab, og dette budskab nåede sin afslutning den 22. oktober 1844, da domsprofetien var blevet opfyldt og blev fjernet, hugget ned, og den faldt. Den blev fjernet, for det profetiske domsbudskab var blevet fortid, og sømmet måtte da flyttes ind i det Allerhelligste, hvor endnu en domsbyrde skulle hænges på det.

Millers domsprofeti, som ifølge de profetiske regler blev forstået som repræsenteret ved „Davids nøgle“, ville anbringe en nøgle på det hellige sted, som skulle bære al herligheden af hans faders hus. Ordet „herlighed“ i dette skriftsted betyder vægt. Det, som bærer vægten af et hus, er husets grundvold. Millers grundlæggende værk bærer vægten af alt det yderligere lys i den tredje engels budskab, repræsenteret ved „afkommet og udkommet“. Det bærer vægten af alle de forskellige kar i templet. Og grundvolden blev lagt til et tempel for at anbringe en herlig trone.

Eliakim, Hilkias søn, repræsenterer den filadelfiske menighed. Eliakim betyder den Gud, som oprejser; thi Eliakim, Jerusalems fader, repræsenterer William Miller, som Gud brugte til at oprejse grundvoldene for Guds udvalgte pagtsfolk. Han er Hilkias søn, hvilket er afledt af to ord, hvoraf det andet er Gud, og det første betyder „glathed“, som i talens glathed. Hilkia repræsenterer Guds Ord eller røst, og hans søn repræsenterer templets oprejsning.

Ved afslutningen af adventismen må der være en domsprofeti, og den profeti er den tredje engel i Johannes' Åbenbaring fjorten. Der må være en nøgle ved enden, som blev forbilledliggjort ved Millers nøgle. „Nøglen“ i vor tid er baseret på historiens gentagelse, og især på reglen om den første omtale, som indbefatter eller er det princip, der repræsenteres ved Kristus selv som Alfa og Omega. Der må være en søn af Miller. Miller bliver da som faderen Hilkija, Herrens ord, og

Millers søn er Eljakim, hvilket betyder oprejsningens Gud. Fader Miller oprejste templet, og Millers søn identificerer, hvornår Laodikea og Filadelfia adskilles, og filadelfierne oprejses som et banner. Der må være et søm, som er fæstnet, men ikke i det hellige som i Millers historie, men i det Allerhelligste. Dette søm og den byrde, som hænges på det, vil blive afskåret ved slutningen af den tredje engels budskab, således som det skete ved slutningen af den første engels budskab. Når Mikael står frem, og menneskenes prøvetid afsluttes, vil domsprofetien være datid, fjernet, afskåret og faldet.

Adskillelsen eller spredningen efter tidens forløb i 1844 vil blive gentaget ved søndagsloven. Esajas 22 er en illustration af de omstændigheder, der fører til adskillelsen af laodikæiske adventister fra filadelfiske adventister, som finder sted under søndagslovs-krisen.

Og skriv til engelen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det trofaste og sanddrue vidne, begyndelsen til Guds skabning: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund. For du siger: Jeg er rig og har overflod og trænger ikke til noget; og du ved ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen. Jeg råder dig til at købe guld af mig, lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder, for at du kan være klædt, så din nøgenheds skam ikke skal åbenbares; og salv dine øjne med øjensalve, for at du kan se. Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig. Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har taget sæde med min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:7–22.

Efter indledningen til drømmen medtager James White dernæst selve drømmen med fodnoter. Jeg har ingen vanskeligheder med James Whites anvendelse af Millers drøm, til trods for at vi ofte har udgivet en fortolkning af hans drøm, som afviger noget fra James Whites. Den grundlæggende tilgang hos James White, som adskiller sig fra det, vi har udgivet, er, at han placerer „juvelerne“ i sammenhæng med Guds folk, mens vi forstår, at juvelerne er profetiske sandheder. Der er ingen modsigelse, for et menneske afspejler, hvad det tror, og spredningen af juvelerne efter den store skuffelse er et forbillede på spredningen af Guds folk FØR søndagsloven. Men dette forhold hører til et fremtidigt studium.

James Whites introduktion til William Millers drøm

Følgende drøm blev offentliggjort i Advent Herald for mere end to år siden. Jeg så dengang, at den tydeligt skildrede vor tidligere erfaring i forbindelse med det andet advent, og at Gud gav drømmen til gavn for den adspredte hjord.

„Blandt tegnene på den nært forestående tilnærmelse af Herrens store og forfærdelige dag har Gud anbragt drømme. Se Joel 2:28–31; ApG 2:17–20. Drømme kan komme på tre måder; for det første, „ved megen travlhed“. Se Prædikerens 5:2. For det andet kan de, som er under Satans urene ånd og bedrag, have drømme gennem hans indflydelse. Se 5 Mosebog 8:1–5; Jeremias 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakarias 10:2; Judas 8. Og for det tredje har Gud altid undervist, og

underviser stadig, sit folk mere eller mindre ved drømme, som kommer gennem englenes og Helligåndens virke. De, som står i sandhedens klare lys, vil vide, når Gud giver dem en drøm; og sådanne vil ikke blive bedraget og ledt vild af falske drømme."

"Og han sagde: Hør nu mine ord; dersom der er en profet blandt jer, vil jeg, HERREN, åbenbare mig for ham i et syn og tale til ham i en drøm." 4 Mosebog 12,5.

„Jakob sagde: ‘Herrens engel talte til mig i en drøm.’ 1 Mosebog 31,2. ‘Og Gud kom til syrereren Laban i en drøm om natten.’ 1 Mosebog 31,24. Læs Josefs drømme i 1 Mosebog 37,5–9, og dernæst den interessante beretning om deres opfyldelse i Egypten.

»I Gibeon åbenbarede Herren sig for Salomo i en drøm om natten.« 1 Kong 3,5. Det store betydningsfulde billede i Daniels anden kapitel blev også givet i en drøm, såvel som de fire dyr osv. i det syvende kapitel. Da Herodes søgte at ødelægge Frelserbarnet, blev Josef i en drøm advaret om at flygte til Egypten. Mattæus 2,13.

„Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge mænd skal se syner, og jeres gamle mænd skal drømme drømme.“ Apostlenes Gerninger 2,17.

Profetiens gave, ved drømme og syner, er her den Hellige Ånds frugt, og i de sidste dage skal den blive åbenbaret i tilstrækkeligt omfang til at udgøre et tegn. Den er en af evangeliets menigheds gaver.

“Og han gav nogle til apostle, nogle til PROFETER, nogle til evangelister og nogle til hyrder og lærere, for at de hellige kunne fuldkommengøres, til tjenestens gerning, til opbyggelse af Kristi legeme.” Efeserne 4:11, 12.

„Og Gud har sat nogle i menigheden, for det første apostle, for det andet PROFETER osv. 1 Korintherbrev 7,28.

“Foragt ikke PROFETISKE TALE. 1 Thessalonikerbrev 5,20. Se også Apostlenes Gerninger 13,1; 21,9; Romerbrevet 12,6; 1 Korintherbrev 14,1, 24, 39. Profeter eller profetiske taler er til opbyggelse af Kristi menighed; og der kan ikke fremføres noget bevis fra Guds ord for, at de skulle ophøre, før evangelister, hyrder og lærere skulle ophøre. Men, siger indvenderen: ‘Der har været så mange falske syner og drømme, at jeg ikke kan have tillid til noget sådant.’ Det er sandt, at Satan har sine forfalskninger. Han har altid haft falske profeter, og vi kan ganske vist forvente dem nu, i denne hans sidste time af bedrag og triumf. De, som forkaster sådanne særlige åbenbaringer, fordi forfalskningen findes, kan med lige så god grund gå et skridt videre og benægte, at Gud nogen sinde har åbenbaret sig for mennesket i en drøm eller et syn; thi forfalskningen har altid eksisteret.”

„Drømme og syner er det middel, gennem hvilket Gud har åbenbaret sig for mennesket. Gennem dette middel talte han til profeterne; han har sat profetiens gave blandt evangeliets kirkes gaver og har henregnet drømme og syner blandt de andre tegn på de »SIDSTE DAGE«.

Amen.

„Mit de ovenstående bemærkninger har det været min hensigt på en bibelsk måde at imødegå indvendinger og at forberede læserens sind på det følgende.“ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

William Millers anden drøm

„Jeg drømte, at Gud ved en usynlig hånd sendte mig et kunstfærdigt forarbejdet skrin, omtrent ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, fremstillet af ibenholt og perler, kunstfærdigt indlagt. Til skrinet var der fæstet en nøgle. Jeg tog straks nøglen og åbnede skrinet, og til min forundring og overraskelse fandt jeg det fyldt med alle slags og størrelser af juveler, diamanter, kostbare stene samt guld- og sølvmønter af enhver størrelse og værdi, smukt ordnet hver på sin plads i skrinet; og således ordnede genspejlede de et lys og en herlighed, som kun solen kunne måle sig med.

„Jeg mente ikke, at det var min pligt at nyde dette vidunderlige syn alene, skønt mit hjerte frydede sig over dets indholds glans, skønhed og værdi. Derfor anbragte jeg det på et bord midt i mit værelse og lod bekendtgøre, at alle, som havde et ønske derom, kunne komme og se det mest herlige og strålende syn, noget menneske nogen sinde har set i dette liv.

»Folkene begyndte at komme ind, først få i tal, men efterhånden voksende til en skare. Da de første gang så ned i skrinet, undrede de sig og råbte af glæde. Men da tilskuerne blev flere, begyndte alle at forstyrre juvelerne, tage dem op af skrinet og sprede dem ud over bordet. Jeg begyndte at tænke, at ejeren igen ville kræve skrinet og juvelerne af min hånd; og hvis jeg lod dem blive spredt, ville jeg aldrig mere kunne lægge dem på deres pladser i skrinet som før; og jeg følte, at jeg aldrig ville være i stand til at stå til ansvar, for det ville være umådeligt. Da begyndte jeg at bede folket om ikke at røre ved dem eller tage dem op af skrinet; men jo mere jeg bad, desto mere spredte de dem; og nu syntes de at sprede dem over hele rummet, på gulvet og på hvert eneste møbel i rummet.«

”Jeg så da, at de blandt de ægte juveler og mønter havde spredt en utallig mængde uægte juveler og falske mønter. Jeg blev stærkt opbragt over deres nedrige handlemåde og utaknemmelighed og irettesatte og bebrejdede dem derfor; men jo mere jeg irettesatte dem, desto mere spredte de de uægte juveler og de falske mønter blandt de ægte.

“Jeg blev da forbitret i min naturlige sjæl og begyndte at bruge fysisk magt for at drive dem ud af rummet; men mens jeg drev én ud, kom tre andre ind og bragte skidt og spåner og sand og al slags affald ind, indtil de dækkede hver eneste af de ægte juveler, diamanter og mønter, så alle blev skjult for øjet. De rev også mit skrin i stykker og spredte det blandt affaldet. Jeg tænkte, at intet menneske agtede på min sorg eller min vrede. Jeg blev fuldstændig modløs og nedslået og satte mig ned og græd.

„Mens jeg således græd og sørgede over mit store tab og mit ansvar, kom jeg Gud i hu og bad inderligt om, at Han ville sende mig hjælp. Straks blev døren åbnet, og en mand trådte ind i værelset, hvorpå alle folkene forlod det; og idet han havde en støvkost i hånden, åbnede han vinduerne og begyndte at feje støv og skarn ud af værelset.

„Jeg råbte til ham, at han skulle skåne det, for der var nogle dyrebare juveler spredt blandt murbrokkerne.”

Han sagde til mig, at jeg »ikke skulle frygte«, for han ville »tage sig af dem«.

„Da han så fejede støv og affald, falske juveler og falske mønter, steg det hele op og fór ud ad vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I virvaret lukkede jeg et øjeblik øjnene; da jeg åbnede dem, var alt affaldet borte. De kostbare juveler, diamanterne, guld- og sølvmønterne, lå spredt i overflod overalt i rummet.

Han satte derpå på bordet et skrin, langt større og smukkere end det forrige, og samlede juvelerne, diamanterne og mønterne op i håndfulde og kastede dem ned i skrinet, indtil ikke én var tilbage, skønt nogle af diamanterne ikke var større end spidsen af en nål.

“Derpå kaldte han på mig for at ‘komme og se’.”

„Jeg så ned i skrinet, men mine øjne blev blændet af synet. De skinnede med ti gange deres tidligere herlighed. Jeg tænkte, at de var blevet rensat i sandet af fødderne på de ugudelige personer, som havde spredt dem og trådt dem ned i støvet. De var ordnet i skøn orden i skrinet, hver især på sin plads, uden noget synligt tegn på det besvær hos den mand, der kastede dem ind. Jeg råbte af selve glæde, og dette råb vækkede mig.“ Early Writings, 81–83.

James Whites fodnoter

„Kisten“ repræsenterer Bibelens store sandheder vedrørende vor Herre Jesu Kristi andet komme, som blev givet broder Miller at kundgøre for verden.

Den „vedhængte nøgle“ var hans måde at fortolke det profetiske Ord på — at sammenligne skrift med skrift — Bibelen som sin egen fortolker. Med denne nøgle åbnede Broder Miller „skrinet“, eller den store sandhed om adventen for verden.

“Folket begyndte at strømme til, først få i tal, men voksede til en skare.’ Da adventlæren først blev forkyndt af broder Miller og ganske få andre, havde den kun ringe virkning, og kun ganske få blev vækket ved den; men fra 1840 til 1844 blev hele samfundet, hvor end den blev forkyndt, bragt i bevægelse.

„Juvelerne, diamanterne osv.’ af ,alle slags og størrelser‘, så ,smukt anbragt hver på sin plads i skrinets rum‘, repræsenterer Guds børn, [Malakias 3:17,] fra alle kirker og fra næsten enhver stand og livsstilling, som modtog adventtroen og sås at indtage et frimodigt standpunkt hver på sin post i sandhedens hellige sag. Mens de bevægede sig i denne orden, hver især agtende på sin egen pligt og vandrende ydmygt for Gud, ,kastede de et lys og en herlighed tilbage‘ til verden, som kun blev overgået af kirken på apostlenes dage. Budskabet [Åbenbaringen 14:6, 7] gik så at sige på vindens vinger, og indbydelsen: ,Kom, for nu er alting rede,‘ [Lukas 14:17,] lød ud med kraft og virkning.“

»Da den flyvende engel [Åbenbaringen 14,6. 7.] først begyndte at prædike det evige evangelium: ‘Frygt Gud og giv ham ære; thi timen for hans dom er kommet,’ råbte mange af glæde ved udsigten til Jesu komme og genoprettelsen; men siden modarbejdede, hånede og

latterliggjorde de den sandhed, som kort forinden havde fyldt dem med glæde. De foruroligede og spredte juvelerne. Dette bringer os til efteråret 1844, da spredningstiden begyndte. Læg mærke til dette: Det var dem, som engang 'råbte af glæde', der foruroligede og spredte juvelerne. Og ingen har siden 1844 så virkningsfuldt spredt hjorden og ledt den vild som dem, der engang prædikede sandheden og glædede sig over den, men siden har fornægtet Guds værk og profetiens opfyldelse i vor tidligere adventserfaring.«

“Broder Millers vidnesbyrd var i en række måneder efter midnatsråbet, i den syvende måned 1844, at døren var lukket, og at adventbevægelsen var en opfyldelse af profetien, og at vi havde haft ret i at prædike tiden. Han formanede derpå sine brødre gennem Advent Herald til at holde fast, være tålmodige og ikke knurre mod hinanden; og Gud ville snart retfærdiggøre dem for at have prædikatet tiden. På denne måde talte han bønnfaldende for juvelerne, mens han følte sit 'ansvar' for dem, og at 'det ville være umådeligt.'”

De „uægte juveler og falske mønter“, som var spredt blandt de ægte, repræsenterer tydeligt falske omvendte eller „fremmede børn“ [Hoseas 5,7], siden døren blev lukket i 1844.

Den anden „kiste, langt større og skønnere end den første“, hvori de spredte „juveler“, „diamanter“ og „mønter“ blev samlet, repræsenterer det vide område af levende nærværende sandhed, hvori den spredte hjord skal samles, ja, de 144.000, idet de alle har den levende Guds segl. Ikke én af de kostbare diamanter vil blive efterladt i mørket. Skønt nogle „ikke er større end spidsen af en knappenål“, vil de ikke blive overset og ladet udenfor på denne dag, da Gud samler sine juveler. [Malakias 3:16–18.] Han kan sende sine engle og skynde dem bort, som han førte Lot ud af Sodoma. „Et kort værk vil Herren fuldbyrde på jorden.“ „Han vil afkorte det i retfærdighed.“ Se Romerne 9:28.

„‘Smuds og spåner, sand og al slags skarn’ repræsenterer de forskellige og talrige vildfarelser, som er blevet indført blandt de troende på Kristi andet komme siden efteråret 1844. Her vil jeg omtale nogle få af dem.”

"1. Den holdning, som nogle af „hyrderne“ formasteligt indtog umiddelbart efter, at Midnatsråbet var blevet givet, nemlig at den højtidelige, smeltende kraft fra Helligånden, som ledsagede den syvende måneds bevægelse, var en mesmerisk indflydelse. George Storrs var blandt de første til at indtage dette standpunkt. Se hans skrifter i den sidste del af 1844 i Midnight Cry, som dengang blev udgivet i New York City. J. V. Himes sagde ved Albany-konferencen i foråret 1845, at den syvende måneds bevægelse frembragte mesmerisme syv fod dybt. Dette er jeg blevet fortalt af en, som var til stede og hørte bemærkningen. Andre, som tog virksom del i den syvende måneds råb, har sidenhen erklæret, at denne bevægelse var Djævelens værk. At tilskrive Kristi og Helligåndens gerning til Djævelen var i vor Frelses dage blasfemi, og det er blasfemi nu."

„2. De mange forsøg med bestemte tidspunkter. Siden de 2300 dage endte i 1844, er der af forskellige personer blevet fastsat ganske mange tidspunkter for deres afslutning. Ved at gøre dette har de fjernet „landemærkerne“ og kastet mørke og tvivl over hele adventbevægelsen.

“3. Spiritualismen med alle dens fantasier og udskjelser. Denne Djævelens list, som har udrettet et frygteligt dødens værk, er meget træffende fremstillet ved ‘høvlespåner’ og ‘alskens

affald'. Mange af dem, som drak spiritualismens gift i dybe drag, anerkendte sandheden i vor tidligere adventserfaring, og på grund af dette forhold er mange blevet bragt til at tro, at spiritualismen var den naturlige frugt af at tro, at Gud ledede de store adventbevægelser i 1843 og 1844. Peter, som taler om dem, der skulle 'indføre fordærvelige kætterier, idet de endog fornægter den Herre, som købte dem', siger: 'PÅ GRUND AF DEM SKAL SANDHEDENS VEJ BLIVE ILDE OMTALT.'"

"4. S. S. Snow, som bekender sig til at være 'Profeten Elias'" Denne mand har også, i sit mærkelige og vilde livsforløb, spillet sin rolle i dette dødens værk, og hans fremgangsmåde har haft en tendens til at bringe den sande stilling for de ventende hellige i miskredit i mange oprigtige sjæles sind.

„Til dette katalog over vildfarelser kunne jeg føje mange flere, såsom de „tusind år“ i Åbenbaringen 20:4, 7 i fortiden, de 144.000 i Åbenbaringen 7:4; 14:1, dem som „stod op og kom ud af gravene“ efter Kristi opstandelse, læren om ikke-arbejde, læren om spædbørns tilintetgørelse, osv. osv.

"Disse vildfarelser blev så ihærdigt udbredt og påtrængt den ventende hjord, at på det tidspunkt, da Broder Miller havde drømmen, var de sande juveler »udelukket fra syne«, og profetens ord var anvendelige: »Og retten er trængt tilbage, og retfærdigheden står langt borte«, osv. osv. Se Esajas 59,14. På det tidspunkt fandtes der ikke noget adventblad i landet, som forsvarede den nærværende sandheds sag. The Day-Dawn var det sidste til at forsvare den lille hjords sande standpunkt; men det ophørte et antal måneder, før Herren gav Broder Miller denne drøm; og i sin sidste døende kamp henviste det de trætte, sukkende hellige til 1877, dengang tredive år ude i fremtiden, som tiden for deres endelige udfrielse. Ak! ak! Ikke underligt, at Broder Miller i sin drøm »satte sig ned og græd« over denne sørgelige tingenes tilstand."

„Broder Miller lukkede sine øjne i døden den 22. december 1849, hvorved følgende ord i hans drøm blev opfyldt: 'I travlheden lukkede jeg mine øjne et øjeblik.' Denne vidunderlige opfyldelse er så tydelig, at ingen vil undlade at se den.

“Kisten repræsenterer adventsandheden, som broder Miller offentliggjorde for verden, sådan som den er fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer. [Mattæus 25,1–11.] For det første tiden, 1843; for det andet tøvetiden; for det tredje midnatsråbet i den syvende måned, 1844, og for det fjerde den lukkede dør. Ingen, som har læst skrifterne om det andet komme siden 1843, vil benægte, at broder Miller har fremholdt disse fire vigtige punkter i adventhistorien. Dette harmoniske sandhedssystem eller “kiste” er blevet revet i stykker og spredt blandt murbrokkerne af dem, som har forkastet deres egen erfaring og har fornægtet netop de sandheder, som de sammen med broder Miller så frygtløst prædikede for verden.

”Menigheden vil da være ren og »uden fejl for Guds trone«; efter at have bekendt alle deres vildfarelser, fejl og synder, og efter at have fået dem tvættet bort ved Kristi blod og udslettet, vil de være uden »plet eller rynke eller noget sådant«. Da vil de stråle med »ti gange deres tidligere herlighed.«” JAMES WHITE Oswego, maj 1850.